Ч. 250. Неділя 15 (2) падолиста 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

На чім станула справа нового кабінету — Події на балканьскім півострові.

Вчера було 13. падолиста а тринайцятка, звістно, цифра нещаслива, отже й не дивота, що справа утвореня нового кабінету закінчила ся нещасливо. Переговори з поодинокими партиями і наради партий вели ся вчера від 10 год. рано аж до нині 4 год. рано а остаточний вислід тих нарад єсть такий, що всі заходи, щоби утворити парляментарний кабінет, розбили ся а в виду того буде утворений кабінет урядничий. Бар. Бінерт мав вже нині о 7 год. рано явити ся у Цісаря і здати звіт з висліду нарад. У Відни, як доносять звідтам, розійшла ся була чутка, що вже нині з рана має бути утворений і оголошений новий кабінет урядничий; однак після пізнійших вістий оголошенє урядничого кабінету має наступити завтра. До „Dzien. Pol.“ доносять, що на запитанє бар. Бінерта, чи партиї в тім кабінеті хотять мати парляментарних міністрів, відповіли Поляки, що так а Чехи застерегли собі нинішний день до надуманя.

Кажуть, що новий кабінет, який може навіть ще нині а найпізнійше завтра буде утворений, має бути лиш переходовим, аж до того часу, доки межи Німцями а Чехами не прийде до якогось порозуміня, що потягне ся імовірно кілька неділь. Кажуть, що кабінет той залагодить провізорию буджетову і закон о анексиї Босни і Герцеґовини.

Нині о 4 год. рано видано офіцияльний комунікат о конференциї, в котрім сказано, що мимо довгих нарад переговори не довели до нічого. Причиною того єсть то, що в справах національних партиї не могли осягнути порозуміня. Рівночасно партиї взивають правительство, щоби в як найкоротшім часі утворило плятформу для спільного порозуміня.

Котра з партий робила найбільші трудности, се легко відгадати: в першім ряді Німці, а відтак Чехи. Ще о півночи здавало ся, що удасть ся утворити парляментарний кабінет, котрого склад подавано слідуючий: президия — бар. Бінерт; міністер рільництва — Прашек; справедливість — Вайскірхнер; торговля — Фідлер; скарб — Біліньский; просьвіта — Перґельт; роботи публичні — Ліхтенштайн; зелізниці — Дершатта; краєва оборона — Ґеорґі. Міністри земляки: ческий — Грубан; німецкий — Шрайнер; польский — Абрагамович або Дулемба („Dzien. Pol.“ каже, що ся послідна кандидатура має як найліпші шанси). Нараз по 12 год. зачали Німці робити опозицию против концесий, які вже перед тим признано Чехам. Кажуть, що до розбитя коаліциї причинив ся найбільше німецкий пос. Ґрос, котрий заняв непримириме становище супротив другого *університету ческого, мимо того, що бар.* Бінерт зовсім ясно загрозив розвязанєм палати послів. О 2 год. в ночи явив ся пос. Грубан в сальоні, в котрім ждуть дневникарі і відозвав ся: Koalition liegt im Sterben! (Коаліция конає!)

Нині наспіла з Відня слідуюча депеша: Підчас нарад, які вчера відбували ся в міністерстві справ внутрішних під проводом бар. Бінерта, а котрі тревали майже 18 год., обговорювано річеві условия утвореня парляментарного міністерства коаліцийного. Хоч в многих точках узискано зближенє межи партиями, то однак не можна було осягнути що до цілого комплексу спорних справ такого порозуміня, щоби вже тепер була відповідна основа до утвореня парляментарного кабінету. Однак всі представителі партий зазначили, що признають конечність утвореня парляментарного кабінету, отже просять дуже бар. Бінерта, щоби по утво-

9)

ДЕТЕКТИВКА.

Повість з житя Американки.

(З німецкого — Г. Райнгардта).

(Дальше).

— А тепер на вас черга, містер Вотлі — відозвала ся Джесі збиточливо та й вже кинула ся на него. — Бороніть ся таки на правду, я вам то дуже раджу!

Вотлі станув як до боксованя, але она удала, що хоче єго з боку зачепити і він на хвилинку не спостеріг ся, а того було їй досить, щоби вхопити єго ліву руку, затиснену в кулак, за запясток, викрутити єї взад, піднести своє рамя в гору і знов потиснути в долину.

Вотлі в одній хвили присів на коліна.

— Дякую вам, містер Вотлі, за таке колінопреклонение — сказала Джесі з тріюмфом. — Будьте ласкаві і встаньте знову. Признасте самі, що я дуже делікатно обійшла ся з вами, бо я би могла була викрутити вам руку.

Вотлі встав і ледви що міг рушити рукою. — Она вже й викручена, міссіс.

— О ні — успокоювала Джесі. — До того ще не прийшло. Найпізнійше за годину будете вже зовсім добре могли рушати рукою.

Тепер звернула ся она до Гисбенда. — Годі инакше, поважаний товаришу, тепер мусите ще й ви в то повірити.

Єму, видко, було то дуже неприятно і він таки просто єї бояв ся. На всякий случай показав ся зовсім непевним себе. Джесі длятого вхопила єго скоро за праву руку від середини і так потиснула, що він аж затанцював коло неї

Гисбенд почав верещати, мов би єго хто на рожен вбивав, що знов Ганкокови і Вотліеви робило шалену радість.

Она пустила єго знову, помасувала єму плече і поучила, які мусить робити рухи, щоби біль зовсім устав. — Якоїсь поважної ушкоди я вам не наробила, містер Гисбенд, — зачала она єго потішати.

Ганкок усьміхав ся. — Міссіс, ви незрівнані! — Єго подив був ретельний. Під впливом того, що стало ся, він підвисшив їй єї пайку з правительственних премій за кождого приставленого дезертира.

Та не лиш Ганкок був того погляду, що она незрівнана, але й она сама була переконана о своїй непоборимости. Єї наповняла повна сили певність себе, а чувство висшости підносило єї груди.

З того вийшло таке, що она ще перед полуднем виїзджала нераз з Гисбендом разом, але по полудни, вечерами і неодної ночи не хотіла, щоби хтось ішов з нею, лиш виступала сама одна звичайно яко продавниця сірничків. Тоді зовсім самостійно виконувала арештованя одні по других. Полуднево західна сторона міста була полем для неї. Нераз робила короткий процес. Коли стрітила якогось і пізнала, що то дезертир, то сказала єму, коли то було в ясний день на якійсь оживленій улици або на березі коло пристані, де крутить ся богато людий, весело „Добрий день!“ і наставила єму свою вузоньку ручку. Дотичному ставало то дивно, але все-таки він готов був охотно також подати руку, але тоді она вже зловила єго за запясток, вигнула взад, підняла свою і потиснула в долину. Змусила дотичного немилосердно впасти на коліна. Через многі вправи набрала она дивної певности і зручности у виконуваню сего способу.

Такі сцени викликували звичайно малі збіговища. Ґазетні репортери звернули знов на неї свою увагу і стали єї вихвалювати, а якомусь особливо витревалому удало ся навіть відфотоґрафувати єї своїм моментовим приладом. На другий день появило ся єї хороше дрібоньке личко у всіх великих ранішних і вечірних ґазетах.

Ся обставина, як она того свого часу побоювала ся, вийшла їй на шкоду, бо власителі деяких підозріних шинків, до котрих она мусіла заходити, пізнавали єї і не пускали до середини.

Але з другої сторони вийшло їй то знов на користь, що єї особа загально всіх заінтересувала, особливо тоді, коли містер Ганкок зважив ся по зрілій розвазі умістити в одній ґазеті статию о тім, як то она колись поступила собі з матірю дезертира в Брукліні.

Потім зачали надходити листи від материй, батьків, свояків а передовсім наречених дезертирів з войска і маринарки, в котрих єї просили, щоби она як найскорше порозуміла ся

реню нового правительства уважав за найважнійшу свою задачу зробити все, щоби як найскорше увискано відповідну основу до утвореня парляментарного міністерства коаліцийного.

Вибори до турецкого парляменту дали аж до дня 11 с. м. слідуючий вислід: В 150 округах виборчих вибрано 96 послів, між тими 82 магометан, 8 Греків, 2 Сербів, 2 Вірмен, 1 Жида і 1 Болгара. На 82 Турків єсть лиш 40 Молодо-Турків.

З Софії доносять: Послідні вісти від делеґатів з Константинополя звучать некористно, так, що тутешні круги числять ся вже з розбитєм переговорів. В правительственних кругах збільшає ся военний настрій, котрий вже й заманіфестував ся в доказах послідних бесідників підчас дебати адресової. Оба послідні бесідники визначні демократи, порікнули попередний мирний настрій правительства і домагали ся, щоби в виду поважного положеня правительство рішало само і щоби Корона не мішала ся. Нині мають міністри дати поясненє о положеню.

Frankf. Ztg. доносить з Константинополя, що чутка о заключеню угоди межи Сербією а Туреччиною і межи Чорногорою а Туреччиною має в собі ознаки всякої імовірности і що дійстно прийде до заключеня союза.

Новинки.

Львів, дня 14-го падолиста 1908

— **Оповіщенє.** Ц. к. Мінїстерство торговлї розпорядило, що значки почтові давної емісиї можуть бути дальше уживані аж до відкликаня, до налїплюваня на картках почтової каси щадничої.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Мінїстер просьвіти іменував кандидата нотарияльного Івана Йордана секретарем унїверситету у Львові. — Львівский висший суд краєвий іменував канцелїстами підофіцирів: Дав. Айлера для Журавна, Василя Янева для Денова, Йос. Шеффера для Косова, Сим. Райхенштайна для Микулинець, Клим Коздроня для Товмача, Мих. Вергуна для Буська, Вол. Яхимовского для Товстого, Ів. Москалевича для Сїняви, Сам. Яссера для Збаража, Вінк. Хабина для Залїщик і Сим. Ґрібля для Обертина; — переніс офіциялів канцел.: Сидора Лопатиньского з Товмача до Стар. Самбора, Кир. Робака з Сїняви до Дрогобича і канцелїстів: Фр. Паштику з Товстого до Тернополя, Вас. Романовского з Буська до Рожнїтова, Ант. Фольчика з Динова до Добромиля і Ст. Кендзерского з Косова до Добромиля.

— **Женьска семінария** учительска і виділова школа ім. Шевченка, удержувані Руским Товариством педаґоґічним устроюють вї второк дня 17 падолиста годинї 11-ій рано в великій салї „Народного Дому“ ювилейний концерт в честь Єго Сьвятости Папи Пія X.

— **Торжественне відкрите рускої ґімназиї** у Вижници відбуде ся в недїлю дня 22 с. м. У Вижници утворив ся місцевий комітет під проводом управителя староства п. Єха, що заняв ся приготовленєм торжества. В сїм торжестві возьмуть участь всї начальники громад, парохи, управителї шкіл і репрезентанти руских товариств вижницкого повіта а також прибудуть і рускі посли.

† **Померли:** О. Тома Решетилович, парох у Вовчинци коло Станиславова, упокоїв ся дня 7 с. м. в 68 р. житя а 43 сьвященьства. — О. Франц Громадка, парох в Сморжеві лопатиньского деканата, упокоїв ся дня 11 с. м. в 49 р. житя, а в 21 р. сьвященьства. — Емілїя з Грабовичів Алиськевичева, жена пароха в Доброводах, збараского пов. упокоїла ся дня 12 падолиста в 58 р. житя.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори Товариства „Академ. хор Бандурист“ відбудуть ся дня 19 с. м. о 7 год. вечером в комнатах „Вис. Музичн. Інститута („Народ. Дім“). — На ул. Смерековій занедужала нагло якась женщина і впала непритомна на землю. Стация ратункова відставила єї до шпиталю. При тій женщині знайдено ключ, фунт мяса і полярес в котрім було 6 кор. 50 сот. — Кабзіньский, що заїхав з Гнїзна до Львова і тут на поліциї стрілив до себе, помер в шпитали. — Арон Давс, купець з Народя, дав знати тутешній поліциї, що робітник Людвик Решовский, котрий недавно тому приїхав з Америки, увів єму єго 14-літну доньку Малку і щез десь з нею. — Пропав без слїду 16-лїтний Іре Цверлінґ, котрий оногди вийшов з дому свого брата при ул. Шумляньского. — До пивници корінного склепу Блязберґа при площи Бернардиньскій ч. 15. вломили ся злодії і вкрали 50 кільо кунеролю і 30 кільо масла, загальної вартости 150 кор. — Власти росийскі в Казани мають клопіт: не можуть знайти ката і вже від трох недїль не виконують кари смерти. За то в Челябиньску побудовано величавий кримінал за півтора міліона рублів, в котрім можна буде помістити 2000 вязнів.

Всячина

для науки і забави.

— **Хто перший оплив Африку.** Грецкий лїтописець Геродот розповідає, що на приказ єгипетского короля Нехо поплили фенікійскі мореплавці через Червоне море на полудне, а в третім роцї опісля вернули через Середземне море назад до Єгипту. Але то, що они казали, що при об'їздї Африки мали сонце по правій руцї, називає Геродот не конче правдивим. Геродот, бачите, прийшов о 2000 лїт за скоро на сьвіт; як би він був родив ся за наших часів і знав коперниканьску сонїчну систему, то був би як-раз з оспорюваного оповіданя Фенікіян набрав доказу, що они дійстно оплили Африку. Бо хто із всходу їде довкола рога „Доброї Надії“, має дійстно сонце по правій руцї. О тім староєгипетскім оповіданю у Геродота підношено сумніви ще й в новійших часах, бо говорено, що так важна подія була би по собі оставила якісь слїди, подібно як в два тисячі лїт пізнїйше їзда Васка де Ґама. Але портуґальский мореплавець шукав морскої дороги до всхідної Індиї на приказ Портуґальців, як Колюмб шукав єї на приказ Іспанців. Відкритя Іспанців і Портуґальців приготовляли ся сотками лїт від хрестоносних походів і від тої пори, коли Марко Польо доносив про чудеса в Хінї, та припали на часи, в котрих люди розуміли значінє тих відкрить. Подорожі Фенікіян довкола Африки в обох напрямах — бо они плили також і через Середземне Море попри стовпи Геркулеса до Камеруна — запропастили ся для сьвіта так само, як відкритє Америки Скандинавцем Рурок і єго заселенє всхідної Азиї. Але що Геродот розповів нам правду, доказом на то суть тоті гієроґліфи, які відкрили в Єгипті французскі учені Море і др. Капер, а про котрі заговорив також і Флїндерс Петрі в „Ґеоґрафічнім Журналї“ (The Geographical Journal). Суть то два яйцеваті камінцї, скарабеї, на 20 і 16 центиметрів довгі а на 14 цм. широкі, на котрих знаходить ся по 15 рядків гієроґліфічного письма.

Слово „скарабей“ то первістно латиньске і значить „хрущ“; але тим словом означають звичайно тих єгипетских хрущів, що зовсїм подібні до наших жуків і точать із сьвіжого гною кульочки, в котрі складають по однім ячку. Стародавні Єгиптияни уважали тих хрущів за сьвятих і віддавали їм таку честь як богови сонця, вирабляли їх собі зі всїлякого рода каміня, силяли на шнурки і носили на тїлї яко амулети, котрі мали їм ставати на поміч в кождій пригодї. Щоби тоті скарабеї мали ще більшу силу, то роблено їх зпід споду гладкі і там виписувано імена богів або якісь сьвяті слова, часом імена королїв і приватних людий і таке инше.

Отже на однім із повисше згаданих скарабеїв, на меншім, написано, що перед королем Нехо станув чоловік, котрого він вислав, щоби об'їхав полудне. Той розповів єму всї чудеса своєї подорожі а Нехо приказав єму написати звіт о тім. — Нїколи — сказано там дальше — нїхто щось такого не видів. — На більшім скарабею знаходить ся звіт команданта фльоти Педунеіша. Після того звіту виплив він дня 24. Фаменота 8 року володарства короля Нехо (13 серпня 603 р. пд. Хр.) з Єгипту на полудне, вийшов на беріг на кінци краю (ріг Ґардафуї) в місяци Пахон (жовтень), побув

з ними. Майже за кождий раз удало ся їй котрогось зловити в такий спосіб, як тодї в Бруклїнї. А кілько то разів вийшло знов дотичним на їх добро, скоро їх відставила до десяти днів по їх здезертированю.

Яко перебрана продавниця не важила ся вже ходити і розвідувати. Яко таку знали єї вже занадто добре. Мусїла заєдно перебирати ся за якусь иншу, иноді за досить хорошу, але часами і за якраз противну.

В сїм послїднім случаю перебирала ся за якусь зайшлу женщину, котра війшла на жебрачку, мала подерті черевики, замащену драну спідницю а голову і плечі вкриті великою грубою хусткою. В такім перебраню удавало ся їй пізнїйше виробити собі вступ і до тих підозріних льокалів, котрих властителї прогнали єї були таки зараз з порога. Щоби єї нїхто не пізнав і щоби она могла знов туди заходити, коли в такім шинку пізнала якого дезертира, виклпкала єго під якимсь предлогом на улицю і аж тодї брала ся єго арештувати.

Аж до сего часу не змушувало єї ще нїчого заходити в горі над Гедзеном на 139. Західну улицю, де єї молоденьке щасте так нагло скінчило ся. Она постановила собі була кріпко уникати й дальше тої улицї серед всяких обставин. Бо хоч і заклялa ся, що нема минувшости для неї, то все-таки відозвала ся в нїй иноді згадка з цілою силою. Серце в нїй тодї ворушило ся страшно. В таких случаях котили ся нераз грубі сльози по єї личку а она того навіть зараз і не зміркувала. А коли відтак і стямила ся, що з нею діє ся, зачала соромити ся з цїлої глубини душі так дуже, що так нею трясло та кидало, як колись сильний вітер нею порушав. А тодї кров їй так била до голови, що она цїла аж паленїла. Але такі напади не довго тревали. Єї самосьвідомість противилась тому а нераз навіть так дуже, що єї тодї опановував якийсь просто неприродний упір.

З блїдим як мармор лицем, з затисненими зубами і поблискуючими очима вибирала ся она тодї, все одно, о котрій то було годинї, нехибно на як найнебезпечнїйшу виправу. Горе тому дезертирови, котрого она тодї витропила! Де би то й не було, а она сказала єму, що єго арештує, роздразнювала єго до того степеня, що він аж ставив опір а тодї упорала ся з ним в безпощадний спосіб. Коли який товариш прискочив єму на поміч, то она не надумувала ся довго, лиш почестувала єго кантом руки по горганцї так, що він певно в найблизших годинах не підняв ся із землї.

Одного разу, коли знов спамятала ся і почула, що їй сльози котять ся з очий, спитала себе самої: Чого ти плакала? — Зразу хотїла дати собі лиш якусь вимиваючу відповідь, але то не було в єї натурі. — Хочу собі лиш признати — скреготала сама до себе — що не ізза ганьби, яку той тобі заподіяв, котрому ти в безмежній преданности повірила, проливаєш сльози, лиш длятого, що він був негідником. А причина, задля котрої ти, закалена в безмилосердім огни житєвої борби, дрожиш на саму гадку, що будеш мусїла раз колись зайти на 139. Західну улицю, єсть лиш та одна, що ти могла би там стрітити „єго“ або „єї“ або їх обох разом. Не хочеш, не можеш, не сьмієш нїколи єго побачити. Нїколи! Бо стало би ся щось нечуваного. Відчуваєш то добре в собі. А „єї“, котрої черти позістануть тобі вічно в памяти як образ витесаний на камени, не хочеш, не можеш, не сьмієш так само нїколи видїти, бо могло би так само стати ся щось нечуваного.

(Дальше буде).

там одинайцять днів і плив відтак цілий рік і сім місяців на полудне аж до „рога землі“ (ріг Доброї Надії), до котрого доплив в маю 601 р. Засумований плив він ще довгий час, не знаючи, де він обертає ся. Наконець втішив ся дуже, коли станув в Бубастіс, египетскій пристани в Середземнім мори дня 5. Паофі, 12 року (27 лютого 599 р. пд Хр.). Педунеіт значить по старо-египетски „дарунок Нейти“, а Неіт, то заслонена богиня із Саіс в долішнім Єгипті, богиня війни і неба як грецка богиня Атене. В музею в Каірі знаходить ся мала статуа тої богині, котру присьвятив їй якийсь Педунеіт карийским письмом. Карийці то був семітский нарід подібно як Фенікіяни, що за часів короля Нехо були славними мореплавцями, але й славними розбишаками морскими. Може і той Педунеіт був також Карийцем.

— **Дивні оправи книжок.** Славний астроном Каміль Флямаріон в Парижи має книжку, котрої істория дуже оригінальна. Одного вечера пізнав він в якімсь товаристві хорошу молоду даму, росийску ґрафиню, з котрою завів довшу розмову а котрій наговорив богато компліментів о її красї а особливо величав її красні рамена.

Минули літа, аж одного разу одержав Флямаріон якийсь пакунок з почти і лист. В пакунку була шкіра з рук тої ґрафині а лист містив в собі поясненє до сеї дивної посилки. Ґрафиня, коли познакомила ся була з Флямаріоном, була вже невилїчимо хора, але інтересувала ся дуже астрономиєю і ділами Флямаріона а умираючи поручила свому лікареви, щоби він по її смерти здоймив шкіру з її рук так, щоби то не впало нікому в очи і післав її тому ученому, нехай він на памятку тих рук, котрі колись так подивляв, оправить в шкіру з них свою книжку, в котрій так красно описав сьвіти звізд.

Щож мав Флямаріон зробити? Він згодив ся на ту дивну примху і казав дійстно оправити своє діло „Небо і земля“ в шкіру молодої женщини і уставив книжку в своїй бібліотецї.

Але то не одинокий случай.

В 1794 році розійшла ся була по цілій Франциї чутка, що в місті Медон єсть „гарбарня людскої шкіри“. Говорено, що Робеспіє казав вивозити туди з Парижа трупи страчених людий, здоймати там з них шкіру і виправляти її, щоби відтак можна з неї шити штани для горожан. Робеспіє запротестував против того публичним плякатом, підчас коли той, що розпустив був тоту чутку, якийсь Ґалетті, редактор часописи „Journal des Lois“, відповів на то так само плякатом. Він обіцяв ся показати всїм, котрі тим інтересують ся, один примірник конституциї з 1793 оправлений в людску шкіру.

Книжка тота була дійстно і єсть ще й до нині; можна її видіти в Парижи в музею Карнавале. Книжка тота належала до маркіза Турґо, котрий на заголовнім листку виписав коротку замітку, звідки тота книжка у него взяла ся.

У Верзалю показують в тамошнім музею пару хороших виступців (пантофлів), зроблених із тоненької шкіри молодої дівчини.

Правда.

Хто перший уживав самоїздів? — Відповідь: Стародавні Перзи, бо они вже мали такі вози, що роз'їзджали людий, хоч то було підчас битви.

Гумор в школі.

Катихит: Господь Бог карає людий внутрішно і зверхно. А то як? Скажи менї, який то внутрішний голос може нас дуже мучити?

Ученик: Голод.

Телеґрами.

Будапешт 14 падолиста. На початку засїданя палати послів, пос. Етвеш запротестував против того, що до комісиї для реформи виборчої не вибрано ані одного з опозицийних послів.

Сараєво 14 падолиста. З Плевля доносять, що Туреччина замкнула границю від Сербії і Чорногори та скріпила пограничну сторожу.

Париж 14 падолиста. Президент Фальєр одержав від цісаря Вільгельма телеґраму з сердечною подякою за слова сочувства з причини катастрофи в Гами.

Катеринбург 14 падолиста. Ватага зложена з 25 осіб лагодила замах на поїзд везучий велику суму гроший і золота межи Катеринбургом а Челябіньском. До замаху не допущено; 3 членів ватаги зловлено, одного убито.

Харків 14 падолиста. На полудневій зелїзници опізняють ся поїзди з причини великих заметелий снігових.

Ню Йорк 14 падолиста. Після донесень „Assoc. Press.“ з Пекіну, цісарева хіньска також конає.

Пекін 14 падолиста. (Бюро Райтера). Члени великої ради зібрали ся вчера в цісарскій палаті. Цісарева вдовиця, котра прийшла на ті збори, зімлїла підчас конференциї.

Пекін 14 падолиста. (Нім. тов. кабл.) Розійшла ся чутка, що хіньский цісар помер. Оголошено декрет, поручаючий вихованє 5 лїтного сина князя Чуна, Пая, в палаті і іменуючий кн. Чуна співрегентом. Паї має бути призначений на наслїдника престола.

Господарство, промисл і торговля.

Цїна збіжа у Львові.

дня 13 падолиста:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·90	до	11·20
Жито	9·10	до	9·40
Овес	7·10	до	7·40
Ячмінь пашний	7·20	до	7·80
Ячмінь броварний	7·80	до	9·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	10·50
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	55·—	до	65·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	65·—	до	75·—
Тимотка	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).

ОГОЛОШЕНЯ.